

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D. v právní věci žalobce **EMOS spol. s.r.o.**, se sídlem v Přerově-Městě, Šířava 295/17, zastoupené Mgr. Vlastimilem Němcem, advokátem se sídlem v Přerově, Jaselská 1967/6, proti žalovanému **Generálnímu ředitelství cel**, se sídlem v Praze 4, Budějovická 7, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 6.9.2013 č.j. 42685/2013-900000-304.4, ve věci vyměření antidumpingového cla,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 6.9.2013 č.j. 42685/2013-900000-304.4, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Celního úřadu Přerov ze dne 17.12.2007 č.j. 9147-3/07-136300-021, jímž bylo žalobci dodatečně vyměřeno konečné antidumpingové clo z dovezeného zboží propuštěného do režimu volného oběhu.

V podané žalobě žalobce namítl, že žalovaný nedoplnil mezeru v dokazování, na kterou poukázal Krajský soud v Ostravě v předchozím rozsudku v téže věci ze dne 27.9.2011 č.j. 22Ca 252/2009-36, když dostatečným způsobem neobjasnil, jakým způsobem má probíhat verifikační řízení v Malajsii. Žalobce má současně za to, že tento názor krajského soudu se nevztahuje pouze k procesu zpětné verifikace, nýbrž i k procesu verifikace u MITI při vydávání osvědčení FORM A. Z uvedených důvodů považuje žalobce napadené rozhodnutí žalovaného za nepřezkoumatelné.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobce sice v žalobě poukazuje na právní názor krajského soudu uvedený v označeném rozsudku, ale opomenul, že se k otázce dokazování vyjádřil také Nejvyšší správní soud (dále jen NSS) ve svém rozsudku v téže věci vydaném na základě kasační stížnosti (rozsudek ze dne 28.1.2013 č.j. 8 Afs 3/2012-23), kde požadavek soudu zpřesnil v tom smyslu, že právní úprava v zemi vývozu může být podstatná pro úvahy o podrobnostech procesu verifikace, ale neznamená to, že součástí odůvodnění správního rozhodnutí o podmínkách čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu musí vždy bezpodmínečně být detailní rozbor platné právní úpravy celního řízení v zemi vývozu. Podstatnější je to, aby odůvodnění rozhodnutí obsahovalo dostatečné důvody, které přesvědčí soud o správnosti rozhodnutí o doměření cla bez ohledu na to, zda vyplynou ze skutkových okolností nebo z právní úpravy v zemi dovozu. Podle žalovaného odůvodnění napadeného rozhodnutí tyto požadavky splňuje. Žalovaný se v něm rozsáhle vypořádal s procesem vydávání osvědčení o původu zboží FORM A i s účinkem následné verifikace, která proběhla po uskutečnění dovozu zboží z Malajsie žalobcem. Žalovaný zdůraznil, že výsledky následné verifikace osvědčení o původu zboží FORM A č. KL2004/47092 a č. KL2004/43046 nemohly ovlivnit dobrou víru žalobce a uvést jej v omyl, protože byly sděleny žalobci i celnímu úřadu až 2 měsíce po uskutečnění předmětného dovozu. Z tohoto důvodu žalobce nemohl v době dovozu spoléhat na pozitivní výsledek následné verifikace, a proto není podle žalovaného nutné podrobnější objasňování průběhu verifikačního řízení v Malajsii, neboť by takový postup nevedl k žádnému skutkovému zjištění, které by mohlo ovlivnit předmětné řízení. Žalovaný dále odmítl tvrzení žalobce, že požadavek soudu se vztahuje i k procesu verifikace u MITI při vydávání osvědčení o původu zboží FORM A. Žalobce ve své žalobě zaměňuje pojem verifikace osvědčení o původu zboží s pojmem vydání osvědčení o původu zboží. Žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí vypořádal s postupem celních orgánů Malajsie při vydání osvědčení o původu zboží FORM A i s významem verifikačního řízení pro posuzovaný případ. Žalovaný pak výslovně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, zejména odst. 4-7. Posouzení obou procesů v odůvodnění napadeného rozhodnutí je podle žalovaného v souladu s názorem krajského soudu. Napadené rozhodnutí má oporu v provedeném dokazování, je dostatečně odůvodněno a skutkový stav nevyžaduje doplnění.

Při přezkoumání napadeného rozhodnutí vycházel krajský soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění – dále jen s.ř.s.) a v souladu s dispoziční zásadou (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) byl vázán žalobními body obsaženými v žalobě.

Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že celní úřad provedl u žalobce následnou kontrolu podle čl. 13 a 78 celního kodexu a § 127 zákona č. 13/1993 Sb.,

celního zákona, ve znění pozdějších předpisů (dále jen celní zákon), kterou bylo zjištěno, že žalobce navázal spolupráci s malajsijskou společností vývozce na veletrhu v Hong Kongu prostřednictvím obchodního agenta této společnosti. Nikdo ze společnosti žalobce nenavštívil nikdy výrobní společnost vývozce. Zahraniční přeprava zboží byla sjednána s tuzemským přepravcem. Celní úřad následnou kontrolu opíral o zprávu OLAF ve věci rozkrytí podvodů s dovozy fluorescenčních energeticky úsporných kompaktních žárovek z Malajsie údajně malajsijského preferenčního původu, ve skutečnosti však čínského původu. V měsíci květnu 2006 se uskutečnila mezinárodní mise OLAF do Malajsie s cílem na místě zjistit skutečnou podstatu těchto obchodů. Na základě analýzy elektronické databáze vstupu zboží do bezcelní zóny Port Klang (ZB₁) a výstupu z bezcelní zóny (ZB₂) bylo zjištěno, že dodavateli zboží pro malajsijské společnosti, mezi nimiž byl i dodavatel žalobce, byla ve skutečnosti čínská společnost HANGZHOU DURALANG ELEKTRONICS. Rovněž bylo zjištěno, že doklady FORM A čísel KL2005/16312 a KL 200520243 vystavené malajsijským dodavatelem nejsou pravé a byly nelegálně vydány touto společností. Společnost žalobce byla jedním z největších importérů tohoto zboží do Evropského společenství. Jak bylo prokázáno zprávou OLAF, žalobce dovážel zboží od čínského dodavatele za účinnosti nařízení Evropské rady č. 470/2001, kterým se uvaluje definitivní antidumpingové clo ve výši 66,1 % z hodnoty zboží- energeticky úsporných fluorescenčních kompaktních žárovek ze země původu Čína. Jelikož výsledek šetření OLAF je brán dle nařízení Rady č. 1074/99 a nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 1073/1999 jako důkazní prostředek, byla na jeho základě a na základě výsledku následné kontroly žalobci doměřena antidumpingová cla rozhodnutími správního orgánu I. stupně, proti nimž podal žalobce v zákonné lhůtě odvolání, v nichž mj. poukázal na svou „dobrou víru“ vycházející ze dvou osvědčení o původu zboží, a to konkrétně u JSD ev. č. 1136301411729-3 a ev. č. 1136301411254-5, která byla verifikována s výsledkem, že zboží v nich uvedené je původní v Malajsi. Na základě této verifikace pak žalobce podnikl další obchodní kroky ve spolupráci s vývozcem. O podaných odvoláních bylo rozhodnuto rozhodnutími žalovaného ze dne 15.4.2008 č.j. 923/08-1301-21-1, č.j. 923/08-1301-21-2 a č.j. 923/08-1301-21-3, která však byla zrušena rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 14.5.2009 č.j. 22Ca 170/2008-30 a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení se žalovaný v intencích závazného právního názoru krajského soudu vyjádřeného ve zrušujícím rozsudku, zabýval odvolací námitkou žalobce vztahující se ke zpětné verifikaci a v tomto směru vyhodnotil podklady, které měl k dispozici. Následně vydal žalovaný rozhodnutí ze dne 10.8.2008 č.j. 9147-1/07-136300-021, č.j. 9147-2/07-136300-021 a č.j. 9147-3/07-136300-021. V jejich odůvodnění žalovaný uvedl, že šetření v bezcelní zóně Port Klang prokázalo, že fluorescenční výbojky s horkou katodou určené pro žalobce, byly dříve deklarovány jako překládka z Číny a až dne 22.5.2006 byl OLAF předložen listinný důkaz kopie evidence ZB1 a ZB2, z něhož vyplynulo, že toto zboží bylo při vstupu do bezcelní zóny a při výstupu z ní deklarováno pod nesprávným kódem celního sazebníku 9405 namísto 8539. Původ zboží byl změněn až při odbavení zboží pro vývoz do zemí společenství (viz str. 306 dokumentu o šetření OLAF). Obchodní a přepravní doklady dle OLAF včetně dokladu „FORM A“ získal vývozce po předložení nepravdivých dokladů kompetenčnímu malajsijskému orgánu MITI (str. 610 zprávy OLAF), když také používal k podvodům dvojí faktury. Na základě uvedeného žalovaný uzavřel, že pokud se týká obou verifikovaných dokladů zmiňovaných žalobcem, nemohlo MITI vzhledem k rozsáhlé podvodné činnosti firmy vývozce podvodně deklarovaný původ zboží zjistit, a to ani při verifikačním řízení (zde žalovaný odkazuje na dvojí faktury), a proto si také nemohl být MITI vědom toho, že

zboží nesplňuje podmínky pro preferenční zacházení. Z výsledku šetření OLAF žalovaný dovodil, že malajsijské celní orgány a také příslušný orgán MITI byly v rozhodné době uvedeny v omyl, takže nevěděly o podvodném jednání ze strany firmy vývozce. Tato rozhodnutí byla zrušena rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 27.9.2011 č.j. 22Ca 252/2009-36, jehož odůvodnění lze shrnout především do absence uceleného posouzení procesu verifikace před kompetentním správním orgánem Malajsie, ačkoliv v posuzované věci je od počátku stěžejní otázkou, zda zpětná verifikace, kterou si žalobce vyžádal a která mu byla malajsijskými orgány poskytnuta, představuje chybu ze strany těchto orgánů, která by naplňovala podmínku § 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu. Kasační stížnost žalovaného proti tomuto rozsudku byla rozsudkem NSS ze dne 28.1.2013 č.j. 8 Afs 3/2012-23 zamítnuta. V odůvodnění tohoto rozsudku NSS k důvodům, pro něž krajský soud napadená rozhodnutí zrušil, uvedl, že s ohledem na stěžejní žalobní námitku týkající se zpětné verifikace, která byla malajsijskými orgány poskytnuta, krajský soud správně vyžadoval komplexnější úvahu o podrobnostech procesu verifikace, přičemž zdůraznil, že odůvodnění rozhodnutí správního orgánu ve svém celku musí obsahovat dostatečné důvody, které přesvědčí krajský soud o správnosti rozhodnutí o doměření cla. Zda tyto důvody vyplynou ze skutkových okolností nebo zda podstatnou roli sehraje platná právní úprava v zemi vývozu, závisí na okolnostech případu. V dalším řízení se žalovaný v návaznosti na závěry předchozích rozsudků Krajského soudu v Ostravě sp. zn. 22Ca 170/2008 a sp. zn. 22Ca 252/2009, jakož i rozsudku NSS sp. zn. 8 Afs 3/2012 zabýval zejména posouzením existence tří kumulativně stanovených podmínek uvedených v ustanovení čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu. Posouzení těchto tří podmínek žalovaný podrobně vyhodnotil na str. 4-7 napadeného rozhodnutí. Žalovaný podrobnou úvahou dospěl k závěru, že zprávou OLAF bylo jednoznačně prokázáno, že žalobcem dovozené zboží nebylo původní v Malajsii, z čehož žalovaný dovodil, že popis skutečností, který podal vývozce MITI a na jehož základě mu bylo vystaveno osvědčení FORM A č. KL2005/45576 nemohl být správný, čímž je naplněna podmínka uvedená v první části věty třetího pododstavce čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu. Ve vztahu k druhé podmínce označeného ustanovení celního kodexu žalovaný posuzoval, zda si MITI bylo nebo mohlo být vědomo toho, že předmětné zboží není původní v Malajsii a ve své úvaze dospěl k tomu, že s ohledem na vzájemnou důvěru mezi orgány státu dovozu a orgány státu vývozu a podle principu správní spolupráce k preferenčnímu zacházení v rámci systému GSP EU, který je zapracován v čl. 67 a násl. prováděcího nařízení, je nezbytné presumovat, že osvědčení FORM A bylo vydáno příslušným orgánem země původu, tj. MITI po řádném ověření dokladů předložených společností dodavatele. Dále žalovaný podotkl, že ze zprávy OLAF a dalších dokumentů zjistil, že MITI je správním orgánem Malajsie příslušným k vydání osvědčení o oprávnění k preferenčnímu zacházení v rámci systému GSP EU a také orgánem příslušným k následné verifikaci již vydaných osvědčení o oprávnění k preferenčnímu zacházení v rámci daného systému a nemá přístup do elektronické evidence o vstupu a výstupu zboží v bezcelní zóně v Port Klang. Činnosti související s vydáváním osvědčení k preferenčnímu zacházení vykonává MITI samostatně bez propojení na celní orgány Malajsie nebo PKA (str. 609 bod 7.4.b a násl. zprávy OLAF). Z těchto skutečností žalovaný dovodil, že MITI nemohlo v době vydání osvědčení odhalit skutečnost, že předmětné zboží není původní v Malajsii, takže byla také naplněna další podmínka čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu. Žalovaný dále uvedl, že šetření OLAF v bezcelní zóně Port Klang prokázalo, že fluorescenční výbojky s horkou katodou určené pro žalobce byly dříve deklarovány jako překládka

z Číny a až dne 22.5.2006 byly OLAF předloženy listinné důkazy – kopie evidence ZB1 a ZB2, z nichž vyplynulo, že toto zboží při vstupu do bezcelní zóny a při výstupu z bezcelní zóny bylo deklarováno pod nesprávným kódem celního sazebníku 9405 namísto 8539. Původ zboží byl změněn až při odbavení zboží pro vývoz do zemí společenství (str. 63 zprávy OLAF). Ze zprávy OLAF je také potvrzeno, že vnitrostátní právní předpisy Malajsie se řídí zákonem o bezcelních zónách z roku 1990 a zboží bylo v těchto okamžicích deklarováno jako překládka z Číny. Srovnáním toho, co je o svobodném celním pásu a svobodném celním skladu uvedeno v čl. 166-181 celního kodexu dospěl žalovaný k závěru, že při vstupu do bezcelní zóny ani při jeho výstupu nemuselo být zboží předloženo celním orgánům Malajsie a nemuselo být ani k němu podáno celní prohlášení. Zboží musí být předloženo celním orgánům a podrobeno předepsaným formalitám jen tehdy, jestliže bylo propuštěno do režimu, který byl ukončen umístěním zboží do svobodného pásma nebo do svobodného skladu. Celní orgány Malajsie proto při vstupu a výstupu zboží z bezcelní zóny si nebyly a ani nemohly být vědomy toho, že se jedná o jiné zboží než zboží s deklarovanou nomenklaturou, protože to se potvrdilo až rozsáhlým šetřením ze strany OLAF. Na základě těchto zjištění dospěl žalovaný k závěru, že žalobcem namítanou nečinnost celních orgánů Malajsie není možné považovat za chybu celních orgánů ve smyslu čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu, protože nemohly pouze na základě jim dostupných evidencí bez dalšího odhalit podvodné jednání vývozce spočívající v záměně dokladů a překládce zboží z bezcelní zóny. Dále se žalovaný vyjádřil k otázce zpětné verifikace, přičemž na základě obsahu správního spisu dospěl k závěru, že žalobce ani celní úřad při předchozím posuzování věci nezohlednili, že v případě dotčeného dovozu nemohla být dobrá víra žalobce o původu zboží v Malajsií ovlivněna výsledkem následné verifikace osvědčení FORM A č. KL2004/47092 a č. KL2004/43046 vydaných v roce 2004, neboť verifikace proběhla v roce 2005 a její výsledky byly sděleny celnímu úřadu a následně odvolateli až v březnu roku 2006, tedy více než 2 měsíce po uskutečnění předmětného dovozu. Žalobce tedy nemohl být při posuzování dovozu výsledkem zpětné verifikace utvrzen v dobré víře, že dovážené zboží je původní v Malajsií, protože výsledek následné verifikace mu při dovozu ještě nebyl znám. Podle žalovaného právě z tohoto důvodu nemůže být výsledek následné verifikace považován za chybu celních orgánů ve smyslu čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu. Na základě uvedeného tedy dospěl žalovaný ke konečnému závěru, že příslušné celní orgány Malajsie se nedopustily chyby, neboť osvědčení o oprávnění k preferenčnímu zacházení bylo vydáno příslušnými malajsijskými orgány na základě nesprávného popisu skutečností podaného vývozcem a v rámci své běžné činnosti nemohly tyto orgány podvodné jednání odhalit. Proto žalovaný setrval na správnosti prvostupňového rozhodnutí.

Dle čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu s výjimkou případů uvedených v čl. 217 odst. 1 druhém a třetím pododstavci se dodatečné zaúčtování neprovede, pokud částka cla dlužného ze zákona nebyla zaúčtována následkem chyby ze strany celních orgánů, kterou nemohla osoba povinná zaplatit clo přiměřeným způsobem zjistit, a pokud tato osoba jednala v dobré víře a dodržela všechna ustanovení platných předpisů týkající se celního prohlášení.

Výkladem shora citovaného ustanovení celního kodexu se zabýval již NSS, a to ve svém rozsudku ze dne 30.7.2008 č.j. 1 Afs 27/2008-97, v němž judikoval, že *k aplikaci čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu společenství je nutné splnit 3 kumulativní podmínky. Nejprve je třeba, aby clo bylo vybráno následkem chyby ze*

strany samotných příslušných orgánů, dále, aby tato chyba, které se dopustily tyto orgány, nemohla být povinnou osobou zaplatit clo jednající v dobré víře přiměřeným způsobem zjištěna, a konečně, aby tato osoba dodržela všechna ustanovení platných předpisů týkající se jejího celního prohlášení. Pouze jestliže jsou tyto 3 podmínky splněny, osoba povinná zaplatit clo má právo na to, aby clo nebylo vybráno poté, co bylo zboží propuštěno.

V posuzované věci bylo již v předchozích rozsudcích soudu uzavřeno, že je nesporné, že žalobce je osobou, která nemohla přiměřeným způsobem zjistit existenci pochybení a současně osobou, která dodržela všechna ustanovení platných předpisů týkajících se jeho celních prohlášení. Nahlédnuto optikou nyní přezkoumávaného rozhodnutí však je diskutabilní otázka dobré víry žalobce, a to s ohledem na jeho předchozí tvrzení ve věci. Žalobce již v první žalobě vedené u krajského soudu pod sp. zn. 22Ca 170/2008 uvedl, že stav „dobré víry“ u něj vyvolala zpětná verifikace ohledně zásilek stejného zboží vyžádaná v roce 2004, kterou celní úřady Malajsie potvrdily, že dodávané zboží je malajsijského původu. Žalobce výslovně uvedl, že tento stav dobré víry jej přiměl k další obchodní spolupráci. Jak uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí a jak vyplývá také z obsahu správního spisu, toto tvrzení žalobce se ukázalo nepravdivým v tom smyslu, že zpětná verifikace nemohla mít vliv na realizaci posuzovaného obchodního případu a tedy ani na dobrou víru žalobce, s níž do tohoto obchodování vstupoval, neboť potvrzení o zpětné verifikaci bylo žalobci prokazatelně oznámeno až v březnu roku 2006, zatímco posuzovaný obchodní případ se uskutečnil v lednu 2006 (6.1.2006 bylo dovezené zboží propuštěno do režimu volného oběhu). Krajský soud připomíná, že v předchozích rozsudcích zdůrazňoval, že právě v žalobním tvrzení o dobré víře vycházející ze zpětné verifikace byla ze strany soudu spatřována stěžejní otázka pro posouzení podmínek pro doměření cla. Ke stejnému závěru dospěl také NSS ve svém rozsudku ze dne 28.1.2013 sp. zn. 8 Afs 3/2012 (odst. [26] rozsudku). Toto tvrzení žalobce, jež se nyní ukázalo jako liché, bylo důvodem, pro který soudy vyžadovaly komplexnější úvahu o podrobnostech procesu verifikace. Krajský soud za daného stavu dospěl k závěru shodnému s žalovaným, že zpětná verifikace neměla vliv na dobrou vůli žalobce v době realizace posuzovaného obchodního případu, k němuž se váže doměřené antidumpingové clo. Toto žalobní tvrzení se ukázalo jako nepravdivé. Krajský soud sice setrvává na svém závěru vyjádřeném již v prvním ze svých rozsudků sp. zn. 22Ca 170/2008, že pokud se jedná o opakované dovozy stejného zboží od stejného dodavatele během dlouhého časového období a nedošlo k žádné zásadní změně podmínek, je třeba řetězcí se dodávky chápat z hlediska posouzení skutkového stavu komplexně, současně však dodává, že i v rámci takto komplexního hodnocení skutkového stavu musí platit obecná pravidla odpovídající logickému úsudku, kdy v první řadě musí být respektována časová posloupnost jednotlivých událostí, takže skutečnost, jež nastala později, nemůže být vnímána tak, že by mohla ovlivnit chování předchozí. Jestliže v posuzované věci bylo zboží propuštěno do volného oběhu ke dni 6.1.2006, je nepochybné, že obchodní případ byl realizován nejpozději v průběhu roku 2005, a proto dobrou víru žalobce, s jakou do tohoto obchodního vztahu vstupoval, nemohla ovlivnit zpětná verifikace, která se do sféry jeho povědomí prokazatelně dostala až v březnu roku 2006.

Krajský soud opětovně zdůrazňuje s odkazem na své předchozí rozsudky ve věci a také na rozsudek NSS sp. zn. 8 Afs 3/2012, že požadavky soudů ohledně potřeby komplexnější úvahy o podrobnostech procesu verifikace vyvstaly právě

v souvislosti s žalobcem tvrzeným významem zpětné verifikace pro posuzovaný případ, který se nakonec ukázal zcela lichým. Proto se krajský soud neztotožňuje s názorem žalobce, že požadavek komplexního posouzení procesu verifikace se nevztahuje pouze ke zpětné verifikaci, ale i k procesu verifikace při vydávání o svvědčení FORM A. S ohledem na shora uvedené se krajský soud zcela ztotožňuje s názorem žalovaného, který uvedl ve vyjádření k žalobě, že podrobnější objasňování průběhu verifikačního řízení v Malajsii (tj. běžného verifikačního řízení, nikoliv konkrétní zpětné verifikace) není s ohledem na stav věci nutné a nemohlo by vést k žádnému zjištění, které by ovlivnilo předmětné řízení. Tento názor považuje krajský soud také za zcela souladný se závěry, které k rozsahu zkoumání procesu verifikace uvedl NSS v již citovaném rozsudku sp. zn. 8 Afs 3/2012. Krajský soud má za to, že žalovaný v napadeném rozhodnutí přdestřel velmi podrobnou a logickou úvahu k procesu verifikace u malajsijských orgánů včetně vyjádření důvodů, pro které se domnívá, že příslušné celní orgány Malajsie se nedopustily chyby ve smyslu č.l. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu. Úvahy žalovaného jsou zcela racionální a odpovídající reálným poměrům celního řízení v zemi vývozu s přihlédnutím k podrobnostem, jež vyplynuly především ze zprávy OLAF jako stěžejního podkladu napadeného rozhodnutí. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí plně respektoval předchozí rozsudky krajského soudu v téže věci i rozsudek NSS sp. zn. 8 Afs 3/2012.

Na základě shora uvedené argumentace krajský soud žalobu důvodnou neshledal, a proto ji v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl. Ve věci bylo rozhodnuto bez jednání v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto v souladu s ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když procesně úspěšnému žalovanému podle obsahu soudního spisu žádné náklady s tímto soudním řízením nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Ostravě dne 27. srpna 2015

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu